

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: [https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs\\_04-shoot-idm139805118239808/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118239808/facsimile.pdf) (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

med fire gennemsigtige Vinger, der spillede som anløbne Ruder, og med Øjne, der lignende smaa bitte kulørte Perler. Det lille Dyr, som lignede et Spøgelse af et Foraaarshaab, gispede i Lufttrækket som i et koldt Bad. Sten tog det og rakte det til sin Edderkop, der lynsnart traadede sig frem, men efter ligesom at have vurderet Byttet, trak sig baglæns tilbage igen. Sten knuste Vaarfluen mellem sine grove Fingre og lo: »Næ — næ — du æder ikke blodløse Gespenster.«

Sten selv yndede ikke Spøgelse eller blodløst Føleri. Han hadede alt uvirkeligt, alt uforstaaeligt, alt overnaturligt. Han hadede Sygdom og Sot og gav heller en saaret Mand Dødsstødet, end at han skulde leve som Krøbling. Hans Helt var hin berygtede Italiener, hvorm han havde læst i en Krønike, Ezelin, kaldet »Guds Svøbe«, der udryddede sine Fjender som kunde det være Giftslanger; der tilintetgjorde Adelsfamilier med Rod og Top og sved hvert eneste Skud af, der lod Bøddelen meje Mennesker som Korn og ialt skal have ombragt 50,000 Liv, hin vidunderlig stærke Menneskeforagter, der rasede i Norditalien som en Dødsengel, og som, da han endelig blev taget til Fange af sine Fjender, nægtede at pleje sine Saar eller

tage Næring til sig og endda levede 11 Dage i sin utilgængelige Stolthed.

Sten havde set til Bunds i Menneskelivets Intethed. Han var fortrolig med Naturens ødsle Husholdning og lydhør for dens talløse Røster eller rettere for dens grænseløse Stumhed; thi kun et forsvindende ringe Tal af disse Røster opfangedes af et Øre. Han hørte Livet skribe af Jubel og skribe af Nød, men han saa det segne uden Lyd i Døden, uden Anklage mod noget Forsyn, upaaagtet af det mylrende Liv trindt omkring. Hvad Livet var, vidste han ikke; han saa kun det var noget sejt og stædigt, noget, som krympede sig Led for Led under Døden, den stive Ubevægelighed. Han havde set Regnormen gennemskæres af Spaden og blive ved at leve Stykke for Stykke; han havde set Søstjernens i Brændingen løsrevne Arme vride sig som Slinger og fortsætte Livet som selvstændige Individier; han havde set Oldenborren krybe frem med spillende Følehorn, skønt Bagkrop og Ben var borthakket af en Stær; han havde set en afhugget Arm bøje sig i Albueleddet og et afhugget Hoved skære Tænder. Overalt havde han iagttaget Livets stumme Afmagt overfor den stivnende Død. Men samtidig med at han foragtede det hjælpe-